

Тернопільщина втратила ще одного свого Героя

19 Липня 2022р.

Російсько-українська війна забрала ще одного нашого земляка. Загинув збаражчанин Василь Телішевський. Про сумну новину повідомив міський голова Збаражя Роман Полікровський.

– Друзі, дуже прикро, але офіційно підтвердилось, що загинув наш земляк, патріот, майданівець, боєць Василь Телішевський. До останнього не хотів вірити і сподівався, що не підтвердиться, але... Спочивай з миром, Друже! Щирі співчуття рідним та близьким, а також друзям, яких у нього було дуже багато, – зазначив **Роман Полікровський**.

Щодо зустрічі Героя, а також про чин похорону Збаразька міська рада обіцяє повідомити додатково завтра вранці.

<https://www.gazeta1.com/statti/ternopilshhyna-vtratyla-shhe-odnogo-svogo-geroya-3/>

На Збаражчині поховують волонтера, який пішов служити та втратив життя на війні

21 липня 2022

21 липня на Збаражчині оголошено Днем жалоби.

Сьогодні в останню дорогу проведуть Василя Телішевського.

41-річний мешканець Збаража був учасником Революції Гідності. У 2014-2016 роках служив добровольцем у батальйоні "Айдар". Коли розпочалося повномасштабне вторгнення, спершу був волонтером, а згодом уклав контракт із ЗСУ.

Загинув воїн на Харківському напрямку, виконуючи бойове завдання.

"Василь понад усе любив свободу, був чесною, справедливою, мужньою людиною, готовою заради друзів і України віддати життя", – відгукуються про військовослужбовця.

Вчора, 20 липня, мешканці Тернопілля зустріли тіло Героя. Поховають Василя Телішевського сьогодні. Початок прощання – в Успенській церкві о 10:00.

<https://ternopoliany.te.ua/zhittya/72181-na-zbarazhchyni-pokhovaiut-volontera-iakyi-pishov-sluzhyty-ta-vtratyv-zhyttia-na-viini>

Над усе любив свободу та Україну: Тернопільщина прощається з Василем Телішевським

21.07.2022

Василь Телішевський зі Збаражса загинув на Харківському напрямку. 41-річний Герой був учасником Помаранчевої революції, Революції Гідності, у 2014-2016 роках служив добровольцем у батальйоні "Айдар". Василь вірив у щасливу Україну, тому й боровся за неї, за рідну землю до загибелі.

– Друзі, дуже прикро, але офіційно підтвердилось, що загинув наш земляк, патріот, майданівець, боєць Василь Телішевський. До останнього не хотів вірити і сподівався, що не підтвердиться, але...

Спочивай з миром, Друже!

Щирі співчуття рідним та близьким, а також друзям, яких у нього було дуже багато, – написав міський голова Збаража Роман Полікровський.

Після Революції Гідності Василь Телішевський пішов добровольцем в батальйон «Айдар». У 2014-16 роках захищав Україну від російських окупантів. Повернувшись додому в Збараж, навіть не оформляв учасника бойових дій. Не просив у влади землі, маючи повне право. Із початком повномасштабного вторгнення російських окупантів Василь спершу був волонтером, а згодом уклав контракт із ЗСУ.

– Василь понад усе любив свободу, рідну Україну, був чесною, справедливою, мужньою людиною, готовою заради друзів і України віддати життя. Дуже пишався своїм дідусем, який був разом із родиною виселений до Сибіру, і служив для нього прикладом правдивого українського патріота, – розповіли на сторінці Збаразької міської ради.

– Василь вірив в щасливу Україну. Попри свою дорослість, вголос мріяв, аби влада була чесною, без корупції, діяла в інтересах простих людей, бо ж ними вибрана. Ми навіть обговорювали чи можна, в який спосіб досягти, які люди повинні бути обрані у владу. І взагалі чи можлива чесна влада без корупції в Україні, Тернополі, області, Збаражі, Озерні, – згадує журналіст Назар Наджога. – Василь багато читав книжок, мав велике, в певній мірі бунтарське, почуття справедливості.

У розмові, пригадує Назар Наджога, Василь сказав, що за Україну готовий боротися до загину і смерть чоловіка повинна бути лицарська, а не природньою.

– Я хочу вмерти на полі бою. Моя смерть не має бути на ліжку від старості. Не хочу довго помирати від якогось старечого марніння. Моя смерть має бути, як в лицаря! Зі зброєю в руках. Моя війна – священна війна за Україну! – зізнавався Василь.

Він так і загинув – зі зброєю, захищаючи Україну, рідну землю і нас з вами.

Кортеж із тілом мужнього воїна зустріли біля каплички на Добривідському перехресті. Парастас відбувся в Успенській церкві. Сотні людей: рідні, земляки, побратими прийшли провести українського захисника в останню дорогу. Поховали Героя на місцевому кладовищі.

Вічна пам'ять Герою!

<https://nday.te.ua/nad-use-lyubyv-svobodu-ta-ukrajinu-ternopilschyna-proschajetsya-z-vasylem-telishevskym/>

«Моя війна — священна війна за Україну»! У Збаражі попрощалися з патріотом, бійцем Василем Телішевським

- 21 липня 2022 р.

- Василь вірив в щасливу Україну, мріяв, аби до влади прийшли патріоти. Від першого дня Революції Гідності він був у столиці, згодом три роки воював в «Айдарі», а коли росія вторглася в Україну 24 лютого, не вагаючись вирушив на фронт.
- Життя Василя Телішевського обірвалось 17 липня, в одному з боїв на Харківському напрямку. Він загинув зі зброєю у руках, віддавши за свободу Батьківщини найцінніше – життя...

Сумну звістку краянам 20 липня повідомив міський голова Збаража Полікровський Роман.

– Друзі, дуже прикро, але офіційно підтвердилось, що загинув наш земляк, патріот, майданівець, боєць Василь Телішевський. До останнього не хотів вірити і сподівався, що не підтвердиться, але... Спочивай з миром, Друже! Щирі співчуття рідним та близьким, а також друзям, яких у нього було дуже багато, – написав мер Збаража.

– Він любив нас усіх, та найбільше любив Україну. Спи спокійно, Вася. Нехай українська земля буде Тобі пухом! Великий патріот України, вірний товариш, друг, відважний воїн, професіонал-розвідник, мудрий, виважений, приємний співрозмовник, радник. Людина з Великої букви. Вічна пам'ять Тобі, Вася. Ми Тебе не забудемо ніколи, – коментує Olga Polyhach, яка знала захисника.

– Від рук окупантів, орків, руського міра загинув мій однокласник Василь Телішевський, один із наших захисників, герой і просто хороша людина. Він загинув, захищаючи нас з вами від нелюдів, дітовбивць, руйнівників нашої землі, неньки-України. Мені ще досі не віриться, що це правда, але на жаль... Мої щирі співчуття рідним, близьким, друзям. Світла пам'ять тобі, Василю, низький уклін, герої не вмирають! – сумує збаражчанка Svitlana Kovalevska.

Василь Телішевський народився 19 березня 1971 року. Вже в юнацьких роках взявся за книжки. Читав багато, фантазував... Найдужче захопився історією України. Чи не щоденною звичкою для Василя стали книги про героїчну боротьбу нашого народу за незалежність. Він душею полюбив козацтво, січове стрілецтво, повстанців. Саме у той період Василь загорівся бойовим романтизмом, сформувалась його патріотична позиція.

Згодом чоловік зацікавився політикою – як місцевою, так і загальнодержавною, прагнув, аби влада була чесною, некорумпованою. Василь плекав ідею, які саме люди, з яким характером, повинні стати

посадовцями й очолити країну. Мав велике почуття справедливості, поважав правдиву журналістику.

– Ми побачились з Василем минулого року, чи то наприкінці весни, чи на початку літа. Він цікавився моєю журналістською роботою і наче готувався до розмови, бо знав кілька моментів моєї біографії. Я розповів йому про себе більше. Василь теж довірився мені в кількох історіях свого життя. Ми дві

години сиділи і говорили про все, що завгодно. Згодом вдруجه здибались, коли він приїхав на похорон мого односельчанина-військового. Василь дуже мені запам'ятався. Чоловік з характером бунтаря! – ділиться журналіст Назар Наджога.

Збаражчанин був активним учасником Помаранчевої революції, а коли у 2014 році почалася Революція Гідності на Майдані, то з наплічником одразу помандрував до Києва. В обох протестних акціях українці вимагали чесності, справедливості і правильності. Такими ідеалами жив Василь, вважав період регіоналів (коли при владі був «чорний» штаб «Партії регіонів» – прим.) найганебнішим явищем в сучасній історії України.

Після Революції він пішов добровольцем в «Айдар». За власні кошти купив автівку на передову. В цьому батальйоні служив упродовж 2014-2016 років, захищав Україну від російського окупанта. Повернувшись додому в Збараж, навіть не оформляв учасника бойових дій. Не просив у влади землі. Взагалі, нічого не просив у держави, маючи на це повне право.

– Василь хотів у рідному місті робити щось хороше, мав багато товаришів-активістів у Збаражі. Займався спортом, зневажав алкоголь і тютюн. Поважав молодь, яка веде здоровий спосіб життя. Ще хотів, щоб молодих людей не марнувала вулиця, щоб вони змалечку плекали в собі козацький дух. Жіноцтво для нього було чимось величним, любив дітей, – каже Назарій Наджога.

Із початком повномасштабного російського вторгнення Василь Телішевський спершу волонтерив, а згодом уклав контракт із ЗСУ. Знову купив за свої гроші автомобіль для української армії і поїхав з ним на Київщину. Служив у полку «Десна», був одним із тих хлопців, які вибивали московитів з Бучі, Ірпеня та Житомирської траси. Воював у підрозділі разом з іншим земляком – 27-річним Сергієм Ушкевичем, «Золотим» з Озерянської громади.

– Побратим Сергій був якраз таким молодим українцем, якого Василь хотів бачити у кожному. Вони дуже здружилися. Василь захоплювався Сергієм, наче побачив, як заповітна мрія реалізована в життя. Хлопці навіть день народження майже разом святкували: Сергій 17 березня, а Василь – 19-го. Вони тепер разом. Обоє загинули у тому ж бою на Харківщині. Ангели-захисники! Віддали у боротьбі життя, найдорожче, що мали, – зітхає журналіст, розповідаючи.

Після того, як вибили росіян з Київської області, за успішне виконання завдань Василя з Сергієм навіть представили до нагороди «За мужність». Не посмертно! Але хлопці відмовились. Далі обоє півтора місяця працювали інструкторами. Тоді опинились у складі **-ї окремої механізованої бригади на Харківському напрямку. Там Василь поліг 17 липня...

– Збаражчина має чергову непоправну втрату. Виконуючи бойове завдання на Харківському напрямку, загинув наш земляк Василь Телішевський. Він понад усе любив свободу, рідну Україну, був чесною, справедливою людиною. Дуже пишався дідусем, який був разом із родиною виселений до Сибіру, служив для

нього прикладом правдивого українського патріота. Щире співчуття родині, друзям, близьким загиблого... Слава Герою! – опублікували на сторінці Збаразька міська рада.

– Нехай з Богом спочиває Василь, царство небесне йому! Дуже шкода, ще такий молодий, – коментує Віра Мельникова.

Журналіст Назарій Наджога ділиться, що при першій зустрічі з Василем той говорив йому, що прагне загинути як лицар. Навіть мали суперечку, в якій боєць переконував, що чоловіча смерть має бути не природною. У бійця була мрія – померти у бою за рідну землю, зі зброєю в руках.

– *«Я хочу вмерти на полі бою. Моя смерть не має бути на ліжку від якогось старечого марніння. Моя смерть має бути, як в лицаря! Зі зброєю в руках. Моя війна – священна війна за Україну!»*, – казав Василь. Ох, він наче знав. Загинув, як передрікав собі, виконуючи бойове завдання, у стійкості і мужності не виявив страху. Справжній, мужній козак! Лицар Українського воїнства, – на такій ноті завершує свої спогади журналіст Назарій.

Тіло загиблого Героя Василя Телішевського земляки на колінах і зі сльозами зустріли 20 липня о 12:00, біля каплички на Добривідському перехресті. Парастас пройшов в Успенський церкві о 20:00.

Побратими розповідають, що напередодні поїздки до Києва у березні (*після вторгнення ворога – прим.*), ніби передрікаючи долю, Василь залишив заповіт. Частина своїх грошей заповів на створення у Збаражі спортивного клубу. Ще мріяв одружитися на коханій дівчині, але не судилося...

Поховали Василя Телішевського 21 липня о 10:00 на місцевому кладовищі.

Задля вшанування пам'яті захисника, 21 липня на території Збараської ОТГ оголошено Днем жалоби. Всі установи й організації міста приспустили Державні Прапори України з чорною стрічкою.

Редакція «20 хвилин» щиро співчуває родині, друзям, бойовим побратимам й усім, хто втратив близьку людину – збаразчанина Василя Телішевського. Вічна пам'ять, шана і слава тобі, Герою...

<https://te.20minut.ua/Podii/hotiv-zaginuti-yak-litsar--na-poli-boyu-u-zbarazhi-poproschalisya-z-bi-11636537.html>